

NÉMETI ANETT

PORBÓL KÖDBE

*Hasztalan pislogó fáklya a szélben,
tüll-puha kézzel takargat az álom.
Emberi szó-töredék; feketében
vágat az éj, – hideg arca – halálom.
Bölcs szeme tűz, melegít, csupa szépség,
ám messze a térben nagy máglya lobog;
ember a vágy, a mosoly, a fehér ég,
de vérében őrzi a kárhozatot.*

*Átfon a tűnt korok vérengző ökle,
e bizarr vidéken nincs maradásom,
ember a tűz fölött, porból a ködbe,
hallgat az éj, hideg arca – halálom.*

TALÁN A VÍZ SEM

AZ ÁLOM

*Szeszélyes menedék csupán az álom,
de benne sem pihen a létkerék,
a világ szürke indáival átfon –
fehér, vakító jövődönk a tét.*

*A porból feltűnik a furcsa ember,
eltölti léte fájó éveit,
reménye: bírni tűzzel, értelemmel,
eszmélni jött, ez lesz a sorsa itt.*

*Fel is riad, a változásra készen
a testtől elvált lélek örömevel,
és feloldódva az ébredésben
bolond hite mennyországgal ér fel.*

*S kísérfenek bár esztelen kéjek,
nem kell hozzá, csak egy csepp méreg,
– a hiú világ bárcsak értené –
lassan jutunk a Teremtő elé.*

ÉN

*Hazug világotat leleplezi,
hiába zártam el jó mélyre
a titkokat, mert mind élém teszi,
s én lelkemet adom cserébe,*

*mert forró tűként szúr a félelem,
hogy hamar véget ér e furcsa álom,
ajkam már imádkozik, vértelen,
s az értelmetlen tisztulásra vágyom.*

*Amíg a lelkem szabaddá teszi,
megismerek ezer halálnemet,
halottaimmal föld alá temet,
s mi visszatart, kegyetlen elveszi.*

*Aztán leejt a kapzsi múltba,
növekszenek az átkozott sebek,
el kell fogadnom: létem útja
s rajongó szeretetem ára lett*

*e fájdalom, ahogy kettéveszt,
sötéten letelepszik mellém,
a kínok kútjából nagyot merít,
de bomlasztó vizét hiába nyelném,*

*mert belülről szakítja szét az álmom,
ártó ízét is rajtam kéri számon,
és nézi, mint fuldoklom jajongva,*

*...csak enyhüljön e kínzó szomjam,
körmöm kapar sötét piszokban,
de ezt talán már a víz sem oldja.*